

N:o 18.

Af herr **P. Waldenström**, om ändring i lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884.

Med lagen angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884 afsågs att bereda de omyndiga större trygghet mot förlust af sin egendom, än de förut haft. Att ock lagen verkat åtskilligt godt i nämnda syfte, torde ej med skäl kunna förnekas. Men att den icke verkat allt, hvad man af en sådan lag haft rätt att vänta, derom kan svårligen vara mer än en mening. Att det ock är af stor vigt, att den göres så effektiv som möjligt, hoppas jag, att hvar man erkänner. Skall lagstiftningen med *all* sin kraft skydda *någons* rätt, så bör det väl vara deras, som icke kunna skydda sig sjelfva, och hvilkas ekonomiska välfärd lagen sjelf lägger i annans hand.

I § 6 af nämnda lag föreskrifves, att förmyndare skall hvarje år inför gode män redovisa för sin förvaltning af omyndigs medel samt dervid »uppgifva den säkerhet, mot hvilken den omyndiges reda penningar äro utsatta». Detta är nu godt och väl. Men att den uppgifna »säkerheten» verkligen finnes till, det behöfver han icke *styrka*, derest icke gode männen »finna nödigt att taga kännedom af omyndigs värdehandlingar» (§ 10). Denna viktiga sak är alltså helt och hållet beroende på *deras* godtycke. Men *om* den uppgifna säkerheten verkligen finnes till och förevisas i dag, så finnes ingenting, som hindrar förmyndaren att i morgon använda densamma för annat ändamål.

Nu är sant, att omyndigs medel i händelse af förmyndares konkurs utgå med förmånsrätt, men före denna ligga så många andras förmånsrätter, att, sedan dessa fått ut sitt, i alltför många fall ingenting återstår för den värlöse omyndige att taga. Ingen är, som icke känner, huru det ofta går till. Sålunda varda många omyndiga totalt utblottade, trots det, att omtänksamma föräldrar genom träget arbete och stor sparsamhet, för att ej säga försakelse, vinnlagt sig om och äfven lyckats att åt dem lemna, hvad de kunnat behöfva för sin uppfostran och sitt underhåll, tills de förmådde att reda sig sjelfva.

Det synes därför nödvändigt, att en ändring sker i det syfte, att förmyndares förvaltning underkastas en *obligatorisk* revision, och att den säkerhet, som skall finnas för den omyndiges penningar, icke lägges i förmyndarens egen hand utan i en annans, helst en offentlig myndighets.

Då det emellertid är svårt för en enskild riksdagsman att formulera de lagändringar, som för vinnande af här åsyftade mål kunna vara erforderliga, skall jag här icke föreslå annat, än

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte låta utarbета samt för en kommande Riksdag så snart som möjligt framlägga förslag till sådan ändring i Lag angående tillsyn å förmyndares förvaltning af omyndigs egendom den 18 april 1884,

a) att förmyndares förvaltning underkastas en obligatorisk årlig revision,

b) att förmyndare förpligtigas att ställa godkänd säkerhet för omyndigs medel, som han till förvaltning mottager, samt att denna säkerhet sättes icke i hans egen utan i annan hand enligt de närmare bestämmelser, som kunna finnas för ändamålets vinnande lämpliga.

Stockholm den 24 januari 1894.

P. Waldenström.